

Lovforslaget modtoges i folketinget i en meget positiv ånd. Spørgsmålet om en hurtig løsning af de meget fremtrædende problemer omkring lokaleforholdene ved Århus og navnlig Københavns universiteter blev igennem debatten fremhævet som det væsentligste. Ingen af ordførerne kunne dog på det foreliggende grundlag tage endelig stilling til dette spørgsmål, ligesom ingen ville lægge sig fast på placeringen af de kommende nye uddannelsescentre.

Lis Groes (S) fandt ideen om et område i *Høje-Tåstrup* ganske forstandig, men spørgsmålet var, om man straks skulle tage skridtet fuldt ud og udbygge i Roskilde. Det, hun var bange for, var, at man skulle tro, at man kunne fortsætte i København med de håbløse forhold, dér var, og ved at udnytte gamle og uhensigtsmæssige bygninger.

Det forekom hende i øvrigt naturligt, at man tilstræbte en vis *geografisk spredning* ud over landet ved placeringen af de nye universiteter på en sådan måde, at de fik et naturligt befolkningsunderlag.

Guldberg (V) ville selvfølgelig være med til at løse de øjeblikkelige, midlertidige vanskeligheder, men målsætningen på så lang sigt måtte være at bevare et København universitet i København, men af en rimelig, anstændig størrelse.

Han gik kraftigt ind for en *større spredning af uddannelsescentrene* under hensyn til den meget store betydning, placeringen havde for hele spørgsmålet om *egnsudvikling*, om *fordeling af befolkning og erhverv*. Den traditionelle opfattelse, at et universitet i hvert fald skulle placeres i en ret stor by, var efter hans mening forældet.

Det var også et forældet synspunkt, at det under alle omstændigheder var nødvendigt at samle flere grene af den højere uddannelse for at skabe et nødvendigt miljø og give mulighed for en vis vekselvirkning. Han ville ikke afvise betydningen af en vekselvirkning mellem fagene, men en sådan var i praksis meget ringe ved et stort universitet som f. eks. Københavns og ville have bedre muligheder ved et mindre universitet med færre fakulteter og færre studenter.

Gottschalck-Hansen (KF) kunne give betinget tilslutning til lovforslaget, idet han kunne tiltræde en *tidssvarende opbygning af de bestående universiteter* og bygningen af *3 nye universiteter i indeværende århundrede* uden dog at ville tage stilling til placeringen af disse.

For ham var det væsentligste spørgsmål den misere, der herskede ved de bestående universiteter, særlig ved *Københavns*. Det var efter hans opfattelse klart, at der kunne nås resultater med de muligheder, der var til rådighed. En udflytning f. eks. til Høje-Tåstrup kunne han ikke medvirke til.

Han beskæftigede sig endvidere med spørgsmålet om en *strukturændring* af studieordningen med mulighed for en væsentlig forkortelse af studietiden for en stor del af de studerende.

Endelig fandt han, at en ændring af *administrationen* var påkrævet. I denne forbindelse pegede han på den svenske „kanslerordning“